

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. IX. Perfectio Amoris, vnionis & pacis mutuæ inter Religiosos &
excellencia qua quisque alios vt seipsum, & vt Christus eos dilexit amare
debet

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

k Gen. 8. 11.

redijt ad eam k portans ramum oliuæ virentibus folijs in ore suo : quare & tu gratiam & gloriam Deo reddes ob misericordias in te collatas; persuadens interiori tibi, te in cella tua tutiorem esse : nisi ipsemet Deus per tuos Prælatos exire inde iubeat: tunc enim Dei protectio: cellæ officium obit, Nam securitatem non tam angulus dat, quam Diuina protectio: quæ nunquam negatur ijs, qui siue tacent, siue loquantur, siue exeant, siue redeant : non seiplos querunt, sed Dei gloriam, & illi placere.

l Iac. 1. 26.

NON potest tamen negari: quin ad prædicta omnia seruanda summe conferat continuus vsus linguam mortificandi : cuius necessitatem ad eum enag gerat S. Iacobus Apostolus, vt dixerit: *Si quis putat se Religiosum esse, non refrenans linguam suam, sed seducens cor suum, huius vana est Religio.* Ille autem cor suum seducit, qui laxat linguæ habenas: vt loquatur quicquid cor vult. & hac ratione illud seducit siquidem per laxam & effrenam linguam euacuetur ac perditur totus spiritus Religionis ac deuotionis, quem antea retinebat; nec amplius quid remanet, quam eius quædam species. Contra verò qui

m Cap. 3. 2.

eam continet, ita vt in verbo non offendat hic (ait idem Apostolus) *per seclitarius vir.* Signum enim est, quod omnes habeat virtutes, quæ illam refrænant; ac terminos ei constituunt, vt vel loquatur vel taceat, quando & sicut expediat. Sed quoniam de hac mortificatione fusius egimus in Duce spirituali, complectentes quicquid pertinet ad Religiosos : ibi licebit eis media videto quibus eam consequantur.

CAPVT IX.

PERFECTIO AMORIS, VNIONIS, ET PACIS MUTUÆ inter Religiosos, & excellentia qua quisque alios vt seipsum, & vt Christus eos dilexit amare debet.

a Ioa. 13. 35.

VAMVIS CHRISTIANA ET RELIGIOSA PERFECTIO, vt supra est dictum præcipue consistat in primo ac nobilissimo actu charitatis, ex quo vota ipsa procedunt: debium tamen non est, quin eadem valde splendeat inter homines per secundum actum huius supernæ virtutis, amorem scilicet proximorum. Quem Christus Dominus noster tanquam insigne & manifestum indicium suæ scholæ designauit, cum dixit: *in hoc cognoscent omnes, quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad inuicem.* Cum igitur Religio per excellentiam quandam scholæ Saluatoris, præcipuum eius insigne etiam erit amor & dilectio quam ad inuicem habent Religiosi. Cuius naturam ait S. Dionysius esse vntu-

C 4. de Diu. Nominib.

corda, se inuicem amantiam; & quasi bitumine quodam, eorum animas ita agglutinare: vt cum sint multæ videantur tamen in voluntatibus esse vna. Hæc vnio inter Religiosos in omnibus illis titulis fundatur, quibus innititur illa, quam omnes iusti habere debent. de quibus fusè egimus in Duce spirituali: accedentibus tamen nominis titulis, ac rationibus, quæ urgent, vt hæc arctior sit, multoq; gloriosior. Omnes enim Religiosi membra sunt *vnus Spiritus per gratiam eiusdem vocationis*, ad eundem finem, & per eadem media tendentis; omnes colligati sunt vinculis eorundem votorum: vt vnio ipsa & connectio sit perpetua; omnes eundem patrem agnoscunt, non solum vniuersalem omnium, qui est Christus eiusque Vicarius; sed alium etiam specialem Sanctum scilicet sui Fundatorem; & eos, qui ei in gubernatione succedunt: ac proinde omnes sunt inter se fratres; & quidem fraternitate quadam magis speciali, quam cæteri iusti; omnes etiam eandem custodiunt Regulam, eundem habent gubernationis modum, gaudent eadem doctrina & eadem frequentia Sacramentorum: eundem gestant habitum; eidem accumbunt mensæ: & in reliquis cæremonijs rebusq; externis maximam habent similitudinem, qua amor ipse & concordia crescunt; omnibus deniq; idem centuplum in hac vita est promissum: cuius præcipua pars consistit in vnione, pace, & concordia cum gaudio, & admirandis alijs bonis ab ea procedentibus. vt supra est dictum. Omnes hi tituli & rationes obligant Religiosos: vt in hoc amore & mutua vnione studeant excellere. Nam etiam in eo propria illorum perfectio consistit, iuxta illud Sancti Ioannis: *c si diligamus inuicem, Deus in nobis manet, & charitas eius in nobis perfecta est.* Nam illa est indicium, quod multum diligamus Deum, cuius bonitatem, ait Sanctus Thomas, esse præcipuum motiuum proximis diligendi. Et propter eandem causam dixit Apostolus: *Qui diligit proximum, legem impleuit; & plenitudo legis est dilectio. nam dilectio proximi malum non operatur: & e charitas non cogitat malum nec agit perperam.* Et vt Sanctus Chrysostomus perpendit: si omnes diligerent ac diligereantur: nullus alteri irrogaret iniuriam; & omnia mala procul abessent, & ad nomen vsq; ignotum esset vitium. Præterea: qui alios diligit, sicut debet; ita, inquit, viuit in terra, quasi esset in cælo: semper gaudens, summa tranquillitate. in hoc enim bono charitatis omnia bona habet; & per eam innumeras obtinet victorias, & coronas, & inestimabiles thesauros pacis. Et Sanctus Augustinus nunquam finem imponit recensendis charitatis laudibus; & concludens tandem de ea ait: nihil auditur dulcius nihil optatur delectabilius, nec vtilius possidetur. Quamobrè dixit Dauid: *o quam bonum, & quam iucundum habitare fratres in vnum* id autem est propriam Religionis, O pacem eremitarum matrem, cænobitarum patrè, Monachorum

Tra. 4. c. 19

b. Eph. 4. 4.

Trac. 3. c. 10.

S. 11. S. Tra.

4. c. 9. S. 10.

c. 1. 10. 4. 12

2. 2. 7. 2. 4. 1.

d. Ro. 15. 8. 10

c. 1. Cor. 13. 4.

Hom. 32. in

Ep. 2. ad

Corinth.

Serm. 2. ad

Frat. in Ere.

S. ser. 57. de

Verb. Domi.

Psal. 132. 1

33

nachorum sororem, vinculum Patriarcharum, Prophetarum curum, refugium
 22 Apostolorum, solatium Martyrum, Confessorum cingulum, & virginum
 22 gaudium. O Monache, vix in hac vita rem aliquam inuenies, quae simul sit
 22 bona & laeta: quam tamen si vis inuenire, quae pacem, eamque amplectere,
 22 hoc totum S. Augustinus: vt nos ad pacem alliciat, proprium fructum chari-

2. 1. q. 29. a.

Tract. 1. c. 5.

tatis: quae excellenter efficit in Religiosis duplici vnione, in qua, teste S. Tho-
 ma, pacis essentia consistit: altera vniuscuiusque; secunda; subijciendo appetitus rati-
 onis, vt sint concordēs, eum in modum, quem supra explicuimus. Ex quo al-
 tera vnio sequitur, cum alijs: cum quisque suam voluntatem alijs accommodat in
 his, quae sunt licita, ac Dei voluntati conformia. Vt autem vtraque sit vnio per-
 fecta, additur continua mortificatio passionum, & interiorum affectuum: & re-
 nuntiatio rerum externarum: quam aded profiteantur Religiosi. Mortificatio-
 ne enim deuastant & profligant hostes, qui pacem oppugnant, & internam vn-
 ionem; renuntiatione vero rerum externarum, prosternunt eos, qui exte-
 rius oppugnant, sic enim reddunt campum planum & expeditum, quod possit fra-
 ternam charitas exercere in Religione actus suos excellenter; & sic multo per-
 fectius, quam saeculares conformantur duplici exemplari amoris proximi:
 quod indicat Euangelium; & quae superius sunt fusiùs declarata vt quisque scilicet
 Tract. 1. c. 5. amet sicut seipsum; & sicut ipse Christus Dominus noster nos amat.

Tract. 1. c. 5.

PRIMUM enim, quod exemplar est perfectius; eò res, quae ei conforma-
 tur, & in omnibus coequatur, erit etiam perfectior. Et quemadmodum San-
 ctus sui ipsorum amor, qui exemplat & idcirco est amoris proximorum, est in
 parte ipsius status maiori cum excellentia in Religiosis, quam in saeculari-
 bus: ita amor suorum fratrum, qui per eum mensuratur, erit in eis multo
 perfectior. Et quemadmodum hic amor in eo consistit, vt illis cupiant &
 velint bonum, quod sibi ipsis: cum sibi optent bona multo excellentiora,
 quam saeculares: efficitur, vt excellentiori amore fratres suos diligant, quon-
 talium bonorum participes efficere cupiunt. Et quis dubitet, Religio-
 sum diligere seipsum perfectiori amore: siquidem cupit sibi perfectio-
 nem Evangelicam, & virtutes in gradu excellentiori, quam saeculares: non
 enim praecipis contenti sunt, sed ad ipsa etiam consilia seruanda sese ob-
 stringunt: ac proinde sibi ipsis volunt innumerabilia & excellentia bona spi-
 ritualia, quae in se includit promissio centupli, facta ei, qui propter ipsum
 Christum rebus omnibus renuntiat: temporalia commutans pro alijs in-
 comparabiliter pretiosioribus, & cum singulari pignore vitae aeternae &
 possessione illius regni Dei, quod est iustitia, pax, & gaudium in Spiritu Sancto.
 Cum igitur omnia haec bona velint Religiosi pro suis fratribus; & ad ea
 procuranda valde illos iuuent: certum erit, quod eos perfecte sicut se-
 ipsos diligant. Praeterea sibi ipsis cupiunt illud summum bonum, vt sint ma-

g Ro. 14. 17.

gis in-

gis intimi Christi D. N. discipuli, & audiāt in eius schola doctrinā suā & maioris perfectionis, eamq; custodiant & magis prope sequantur, & cū maiori excellentia illā imitentur. Et quemadmodū Christus D. N. in doctrina & vita sua ostēdit, se tōti facere amorē, & constituit se exēplar eius dicens: *h. ut diligeremus nos inuicem, sicut ipse dilexit nos*; ita ipsi contendunt excellere in amore mutuo, eodem modo, quo Christus Dominus noster eos dilexit, perfectiūs custodientes ipsius amoris proprietates, quas supra attulimus.

h. Ioa. 13, 34.

Trac. 10.

Ex QVIBVS concludo: vitam Religiosā esse perfectissimā quandam multorū amicitiam, diligentium se inuicem sicut seipsos, & sicut Christus illos dilexit mortificantes sese & renūciantes internis & externis rebus, quā possunt illam minuere: in qua eminenter cernitur veritas communiū illorum prouerbiorū: *amicus est alter ego; & amicorum omnia sunt communia*. Hęc enim amicitia non fundatur in voluptate, aut emolumento aliquo humano; sed in virtute tantū; & non in qualibet, sed in pręstantissima: quia nullum adest desiderium rerum mutabilium, & periturarum huius mundi. Ac propterea, vt Cassianus dixit, amicitia charitatis est perpetua: de qua dixit Apostolus: *i. Charitas nunquam excidit*: innititur enim sanctitati, quę permanet in æternum. Est quoque amicitia valde intima, vt quę non sit contenta familiaritate externa; sed transit ad interiora, traiciens omnes suos fratres in viscera sua: quasi eos faciat vnum secum; & seipsum etiam mittens ad eorum interiora, quasi se faciat vnum quid cum illis. Ita vt in seipso omnes aspiciat, & seipsum in omnibus: omnia illorum bona & mala tanquam propria accipiens. Ex quo infert Sanctus Chrysostomus: quod quemadmodum multi Religiosi per charitatem sunt vnus: ita per eandem charitatis vnionem singuli sunt multi: vnio inquit decem Religiosorum efficit, vt vnus sit decem: nam vnus est in omnibus decē, & oēs decē in vno. Quare vnusquisq; habet viginti manus, viginti oculos: & ita respirat per decem animas, tantā, n. curā quisq; gerit de altero; quantā de seipso. Ideoq; oculi, manus, & pedes omnium decē seruiunt vniciq;: nullus enim contentus est cura sui ipsius: sed etiā gerit curā reliquorū. Et quemadmodum dixit Apostolus: *omnibus omnia sit, vt omnes inuet*. Ac propterea vnusquisque potest multum: quia potest sicut decē. Quod si vnio est centum Religiosorū: vnusquisq; poterit tantū centū possunt. Hęc S. Chrysostomus. Quod etiā possumus amplius explicare ex ijs, quę refert Propheta Ezechiel de quatuor mysticis animalibus: de quib. nūc loquitur, quasi *de multis nūc quasi de vno, dicēs eleuata sunt Cherubin*; & statim addit *ipsum est animal*: ad significandū illa tantam vnionē & similitudinē in rebus omnibus habuisse, vt etiā si quatuor essēt: tamen omnia essent vnum: & ita multa essent in vno, vt vnumquodq; esset in multis. Quorum compositio miro artificio significabat duas vniones pa-

Colla. 6. c. 3.
i. 1. Cor. 13. 8.Hom. 77. in
Ioann.c c
c c
c c
c c
k. Cor. 9. 21Eze. 10. 11
20.

cis & concordia prædictas. Nam vnumquodque habebat quatuor facies, bouis, leonishominis, & aquila; ita in vno corpore vnitas; vt nulla esset inter ea contrarietas: omnia præterea quatuor in eo conueniebant, quod haberent easdem facies & eandem formam pedum, manuum, & alarum: & omnia simul mouebantur vnitas & eiusdem spiritus impetu: quia coniuncta & vnita erant vt portarent currum gloria Dei: In hunc igitur modum in Religione vnusquisque Religiosus, si est in suo statu perfectus, habere debet vnitas in seipso partes, quæ per quatuor facies significantur: quæ (vt S. Hieronymus interpretatur) sunt appetitus concupiscibilis & irascibilis; & voluntas rationalis ac intellectus: qui est altissima pars spiritus: in qua residet synderesis, & rationis dictamen: & omnes quatuor conueniunt in ea subordinatione, ac subiectione, quam eorum natura rectè ordinata requirit: quam subordinationem obtinent per quatuor virtutes cardinales, quas appellamus temperantiam, fortitudinem, iustitiam, & prudentiam; significatas etiam (vt S. Ambrosius ait) per easdem quatuor facies. Et hinc prouenit, vt omnes Religiosi summam inter seipso seruent vnionem, propter conformitatem quam habent in ipsismet virtutibus, & exercitijs; & in tollendo super se iugo eiusdem Regulæ: quia omnes eiusdem Superioris gubernationem sequuntur. Et quibus aliqui (ait S. Gregorius) plus resplendeant in abstinentia, & alij in fortitudine, seu iustitia; & alij in subtilitate contemplationis: semper tamen sunt vniti, & vt Propheta dixit: *in iuncta erant penna eorum alterius ad alterum*, propter vnionem quam habent in bonis suis affectibus, & conatibus: & ita impletur ad litteram Isaia Prophetia, quam superius attulimus: *in quod vnus est leo simul morabuntur: & leo quasi bos comedet paleas: & quod pater paruulus minabit eos*: quia erit eorum pastor. Nā qui repugnantia habent ingenia, & mores diuersos accipiunt cum magna vnione eundem vitæ modum: ita vt diuites & potentes assuescant ad ordinarios pauperum cibos; ad illos se dimittentes, vt sint cum illis æquales; & omnes sincerè obediant eidem pastori.

ET HÆC est insignis amplitudo charitatis & vnionis Religiosæ: vt tanquam res quædam superior ac Diuina, potens sit cum Dei gratia ad vincendam & accommodandam diuersitatem appetitionum ac voluntatum; contrarietatem morum, & complexionum naturalium; inæqualitatem personarum ætatum, & talentorum; & diuersitatem nationum valde inuicem repugnantium: quia hæc omnia reducit ad vnionem, pacem, & concordiam. Quæ modum enim in die Pentecostes, *o ex omni natione, quæ sub celo est*, collegit Dominus noster primæuā suā Ecclesiā, dans gentibus adeo diffusis per orbem *& animam vnā*: ita nunc (ait S. Basilius) cum nō minori stupore renouat hęc vnionem in Religionibus recipientibus personas variarum nationum, linguarum, & morum naturalium. Et nostris temporibus vt Religionem fundaret

b. d.

Lib. 3 de Vir.
Quamuis in
aliquo dis-
sident.

m Exe. c. 1. 9

Trac. 4 c. 9.
n Isa. 11. 6.

o Act. 1. 5. 44
p Es. 4. 32.
De Const.
Monast. 6.

nostra.

nostræ Societatis (quæadmodum perpedit Summus Pontifex Paulus I II. in Bulla Confirmationis eius) elegit decem viros, non eiusdem nationis, quales fuerunt quæ alias Religiones fundarunt; sed ex diuersis, quales erant Hispanica, & Gallica; idque tempore, quo ab inuicem valde dissidebant, & bella gerebant; & qui erant eiusdem nationis Hispanica, aut Gallica erant ex diuersis Prouincijs, linguis, & moribus non minus inter se dissidētibus: quam si fuissent nationum diuersarum: omnes tamen ad eodē erant inter se eodē spiritu vniti, atque si multa corpora vnica habuissent animam. Vnde per Dei misericordiam secuta est similis vnio in reliquis eorū successoribus, etiam si valde diuersarum sint nationum, & morum naturalium valde repugnantium. Ita vt quemadmodum de Ecclesia dicitur, quod tanquam q̄ *Regina assistat ad dexteram sponsi sui in vestitu deaurato & circumdata varietate:* (& vt S. Augustinus interpretatur, varietas est in nationibus & linguis; vnitas verò in auro & vestitu, quæ est sapientia, & doctrina: quia omnes conueniunt in fide, Confessione, & prædicatione eiusdem veritatis Euangelicæ) ita dicere licet, sacram Religionem assistere ad dexteram Christi Domini nostri, hoc est, in optimis gratiæ suæ & perfectionis quam docuit, bonis: cum magna varietate nationum, & personarum, ex partibus valde diuersis: omnes tamen illæ eundem habent vestitum aureum, vnam scilicet eandemq̄: Charitatem, & amorem: & eundem spiritum suæ vocationis proprium: sequentes in omnibus eundem vitæ modū, ita vt nationum diuersitas in solam vnā nationē, & eosdem mores coalescat. De quibus dixit Ecclesiasticus: *Fili Sipientie; Ecclesia iustorum: & natio illorum Obedientia & dilectio.* Hic enim est eius vestitus aureus; lingua ipsius est cælestis, hi mores & propensiones quasi con-naturales, quales sunt singularum nationum. Ac propterea, etsi multæ sint, quoad naturalia; obedientia tamen sub vno superiore, & mutus illorum amor, eas facit vnā in esse gratiæ; & quidem multo magis, quàm essent in esse naturæ. Cuius indicium est, quod qui sunt huius nationis spiritualis; multo magis se inuicem diligant, quàm nationis, quæ est vna secundum carnem. Nam, vt ait S. Ambrosius: non est natura vehementior & efficacior ad amandum, quàm sit gratia. Et par est plus eos diligere, quos speramus futuros perpetuo nobiscum: quàm qui tantum in hac vita sunt nobiscum mansuri. Et vnitas nationis terrenæ cum morte finitur; spiritualis tamen nationis vnitas perdurare potest in omnia sæcula. Et qui moriuntur in hac obedientia & amore, erunt æternam in cælo vnus nationis, quæ est bestorū.

S T V D E itaque, o vir Religiose, celsitudinem statūs tui, & vnionis, quam propter agnoscere: incumbe valde serid in amorem tuorum fratrum: vt ita illos diligas, sicut te ipsum, & sicut Christus eos dilexit: ita vt amor tuus & vnio vere innitatur communicationi eorundem bonorum spiritualium.

Vide Ribaden lib 1 de vita P. Lay m. 2. c. 12.

q. 4. 4. 10. Ibid.

1 Eccl. 3. 1.

Lib. 4. offit. 6. 7.

C. 12. infra plura de hoc puncto de-centur.

Attende, vt in primis bene tibi ipsi sis vnitus: vt possis cum cæteris vnionem & pacem habere; & esse superior ad omnem varietatem inter te & illos: quam diuersitas ingeniorum, & nationum attulit: eam solam reputans nationem tuam quæ Professionis imitationis Christi cum obedientia & amore innititur. Induas aureum hunc Castitatis vestitum, nec diuidas, nec laceres: si vis, vt anima tua tanquam sponsa cælestis Regis assistat ad dexteram dilecti sui fruens optimis bonis gratiæ eius. Memor esto, te *si dedisse quicquid habebas, vt pretiosam hanc margaritam vnionis tibi cõparares: & nõ satis esse, quodd cõparaueris: nisi etiam seruare nõueris; ne pereat, aut hostis tuus eam corrumpat.* Nam de his margaritis, quæ propter excellentiam vocantur vniones, scribit Plinius, ex vsu; manibus eas cum incuria quadam tractandi, amittere splendorem & colorem, & ardore solis offuscarì illarum candore; & quod amplius est, flauescunt, inquit, in senecta margaritæ, rugis que torpescunt; & si ponantur in aceto, omninõ dissoluuntur, & quæ prius adeo erat pretiosa, euadit inutilis & nullius valoris. Hunc in modum, margarita huius vnionis & fraternæ Charitatis, si negligens sis in ordinaria cum tuis fratribus familiaritate (præcipuè si ardore cupiditatum & tentationum mellestia oppugneris) imminuetur præstantia, & amittet candorem & splendorem; quem habuit in initio, quando Deus cælesti rore eam in corde tuo produxit. Ne existimes te propterea iam esse tutum, quod sis valde antiquus Religiosus: sed id potius te magis sollicitum reddet: quia pretiosa vnio sensim solet inueterascere, & rugas cõtrahere, ac scelerates culparum venialium, & imperfectionum; quæ splendore illi auferunt, quem in primæua Religione habebat; & in teipso se senescet, vt sensim vigorem illum remittat; quæ cum Tyro esses, habebat. Quod si valde negligenter in hoc te geras, desque locum aceto iræ, & impatientiæ, & corruptioni Adami terreni tandem corumpetur omnino, & amittes margaritam tanto pretio comparatam.

CONTENDE igitur eam quotidie renouare, ex consideratione ritulorum, qui te ad eam comparandam & conseruandam obligant; & excellentiarum, quas in se cõtinet. Aspice illam profundâ valde meditatione: ac deprehendes, quod quemadmodum de margarita fertur, quod si aspiciatur ad lumen solis, appareat in medio eius nõ nihil sanguinis, quasi anima quæ circumstanti illam candori elegantiam adfert: ita etiam, si consideres, quæ intra istam vnionem sunt: inuenies in ea ipsum Christum Dominum nostrum, qui dixit: *vbi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum;* & ita in quocunque fratribus eius vnito, & coniuncto ipse est in medio cordis eius, pulchritudinem & vitam ei adferens pretiosissimo suo sanguine, & exemplo amoris sui erga nos: cum eum pro nobis effudit. Sanguis hic, & nima erit, vita, & pulchritudo vnionis tuæ: hic amor Christi tuum stimula-

Mat. 13. 45

Lib. 9. c. 33.
Vide Ludou.
Alcazar in
Apoc. 21. an.
notas. 37.

Mat. 18. 20

bit, ac

bit, ac viuificabit; & eius in amore imitatio faciet te omnino perfectum; præcipuè, si oculos conijcias in alia exemplaria, quæ idem Dominus tibi ob oculos ponit de quibus in proximo capite agetur.

CAPVT X.

VNITIO RELIGIOSA AD SIMILITUDINEM DIVINÆ; quos gradus, & quas res complectatur; & ad quid inclinet; ut in omnibus sit conformitas.

RELIGIOSORVM INTER SE CONIUNCTIO & vnitio, quæ ad eò perfecta prodit, dum sequitur & imitatur duo illa exemplaria in proximo capite posita: multò altiùs extollitur, si alia etiam imitetur, quæ Christus Dominus noster in Euangelio suo proposuit: amorem scilicet Dei erga nos; & æterni Patris ad Filium suum; & conunctionem, quam Filius habet cum æterno suo Patre, tresque Diuinæ Personæ inter se: unde ipsemet Christus Dominus noster, quæ homo amoris sui hausit perfectionem: quemadmodum ipse insinuauit, cum suis Apostolis dixit: *sicut dilexit me Pater, & ego dilexi vos*: Multò tamen ampliùs id significauit in oratione, quam ad Patrem suum fudit in ipsa nocte vltimæ cænæ, petens ab eo admirandam hanc vnitionem pro ipsis discipulis, similem illi, quam ipse cum Patre suo habebat. Et ut manifestaret magnam opinionem & æstimationem suam de illa, magna consideratione & rationibus repetijt quinque verbum illud: *b ut sint vnum*: quasi significare volens, hanc vnitionem quinque gradus præcellentes habere; & omnes illos, se optare, ac petere pro suis discipulis; sicut sensum iam declarabimus.

§. I. *Quinque gradus vnitionis.*

PRIMA VNITIO SIVE PRIMVS GRADVS vnitionis, quam petijt ipse Christus fuit intellectus & iudicij, propter vnã & eandem fidem: desiderans omnes conuenire in credendis eisdem veritatibus, & admittendis eisdem præceptis: sentientes, iudicantes, & loquentes bene de eis. Quamuis enim verum sit, ut ait S. Thomas: absque læsione Charitatis posse esse diuersa iudicia in materia opinionum, & rerum agibilium: Perfectio tamen huius vnitionis in hoc primo gradu, refugit iudiciorum contrarietatem, quæ prodijt à proprio iudicio cum proteruita, & contentione. Hæc enim solet esse mater discordiarum, inimica vnionis voluntatum, & Christianæ pacis venenm. Ideoque Apostolus hanc vnitionem in suis epistolis valde serid cõmendat, & nominatim Corinthijs, qui aliquas habebant diuisiones. *c obsecro, inquit, vos fratres per nomen Domini nostri Iesu Christi, ut id ipsum dicatis oes; & non sint in vobis schismata: siis autem perfecti in eodem sensu, & in eadem sententia*: hoc est: procurantes summam conformitatem; quæ vobis erit possibilis; atq; si omnes eandem scientiam haberetis; & secundam epistolam

ad eol-

a Ioan. 15. 9.

b Ioan. 17. 11.

I.

2. 2. 9. 11. ad 2.

c i. Cor. 1. 10.